

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **B. A.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Kloknerova 2212/10, Praha 4 – Chodov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra -Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/4, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14.4.2010, č.j. MV-19335/VS-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 21.5.2010 se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14.4.2010, kterým ministr vnitra podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b/ zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, ze dne 6.1.2010, č.j. OAM-34228-8/MC-2009. Tímto rozhodnutím ministerstvo zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle ust. § 87l odst. 1 písm.a) zákona č. 326/1999Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném v době vydání rozhodnutí(před novelou provedenou k 1.1.2011).

Vzhledem k účinnosti novely tohoto zákona, provedené zákonem č. 427/2010 Sb. přešla působnost ministra vnitra na Ministerstvo vnitra-Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, soud proto jako s žalovaným dále jednal dle § 69 s.ř.s. s tímto orgánem.

Žalobce v podané žalobě namítá především nicotnost napadeného rozhodnutí ministra vnitra včetně rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6.1.2010 a poukazuje na § 153 odst. 1 písm. a/, b/, c/ správního řádu, neboť ministr a ústřední správní orgán nebyly dle něj věcně příslušné k vydání takových rozhodnutí.

Žalobce se ani neztotožnil se závěry a odůvodněním napadeného rozhodnutí, neboť tyto pokládá za odporující zákonu včetně mezinárodních smluv a dohod. Konkrétně dovozuje porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, taktéž dovozuje rozpor s článkem 27. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, neboť žalovaný svým rozhodnutím žalobci nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života. Žalobce tvrdí, že žije v ČR již delší dobu, má zde vazby a to i rodinné, neboť uzavřel manželství s občankou ČR paní S. Č., se kterou řádně žije ve společné domácnosti (*dle oddacího listu manželství uzavřeno bylo uzavřeno až dne 23.4.2010, pozn.soudu*). Poukazuje na to, že má v ČR přátele a pouta i mimo rodinný život a že již postrádá vazby s domovským státem.

Dle žalobce měl žalovaný orgán pečlivěji zkoumat a zohlednit rodinný život žalobce. Taktéž se domnívá, že neexistuje žádný zvláštní důvod pro zásah státu do nerušeného výkonu jeho práva na rodinný a soukromý život, což podepírá judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Vypichuje nutnost existence naléhavé sociální potřeby, kterou zde nevidí a navíc zmiňuje, že od spáchání trestných činů již uplynula dlouhá doba, po kterou se žalobce nedopustil žádného protiprávního jednání.

Žalobce je přesvědčen, že žalovaný při svém rozhodování nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, neboť vůbec neposuzoval relaci mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochranu rodinného a soukromého života. Poukazuje na judikaturu Ústavního soudu (III. ÚS 153/97, Pl. ÚS 25/97), dle které princip přiměřenosti předpokládá, že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Žalobce připouští, že se v minulosti dopustil protiprávních jednání, je však přesvědčen, že intenzita veřejného zájmu na tom, aby opustil ČR, zdaleka nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochranu harmonického rodinného života.

Závěrem žalobce poukazuje, že se žalovaný též nezabýval otázkou, zda nebyly v daném případě splněny podmínky pro přezkumné řízení či obnovu řízení a z těchto důvodů považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, doručeném Městskému soudu v Praze dne 9.8.2010, popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem (jeho právním zástupcem) a současně s nimi nesouhlasí, neboť dle něj neprokazují nezákonnost vydaných rozhodnutí. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, na přiložená rozhodnutí správních orgánů, zejména na rozhodnutí ministra vnitra, který postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců a s jednotlivými ustanoveními správního řádu.

Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť žalobce se opakovaně na území ČR dopustil závažného narušení veřejného pořádku, čímž naplnil podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalovaný dále popírá v žalobě zmiňovaná porušení různých právních aktů. Žalobce podle něj vědomě porušuje platné zákony ČR, tudíž měl počítat s následky s tím spojenými, popř. může využít jiných institutů povolení k pobytu.

Navíc v žalobě zmiňované manželství žalobce ani nedoložil žádnými důkazními listinami a z některých spisových materiálů rovněž vyplývá, že je rozvedený. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce měl být v letech 2005 – 2008 celkem čtyřikrát odsouzený pro trestný čin, čímž opakovaně závažným způsobem porušil veřejný pořádek. Žalovaný připouští, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu by za určitých okolností mohlo být zásahem do soukromého a rodinného života cizince, v tomto konkrétním případě však nikoliv nepřiměřeným, s ohledem na žalobcovo předchozí závadné jednání.

K závěrečné námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda v daném případě nebyly splněny podmínky pro přezkumné řízení či jeho obnovu pak žalovaný konstatuje, že ve smyslu správního řádu pro žádný z těchto postupů podmínky dány nebyly, neboť na obnovu řízení nebyl ani podán návrh žalobce (právního zástupce) a rovněž tak nebyl podán podnět k přezkumu rozhodnutí mimo odvolací řízení a žalovaný důvody k tomuto postupu z úřední moci neshledal. Má zato, že platnost povolení k trvalému pobytu na území ČR byla žalobci zrušena v souladu se zákonem a k porušení jeho základních práv a svobod nedošlo.

Žalobce repliku k vyjádření žalovaného nepodal.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Z opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 14.10.2009 a založených rozsudků vyplývá, že žalobce byl odsouzen:

- rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17.7.2006, 3T 75/2006 k odnětí svobody podmíněně ve výměře 6 měsíců, pro tr.čin dle § 247 odst. 1 písm.a) a d) tr.zákona,
- rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 9.5.2006, 1T 41/2006 k odnětí svobody podmíněně ve výměře 5 měsíců pro trestný čin dle téhož ustanovení tr.zákona,
- rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18.8.2008, 6T 117/2005, k souhrnnému trestu (zrušil tresty shora uvedených rozhodnutí) odnětí svobody nepodmíněně ve výměře 10 měsíců pro trestný čin dle § 247 odst. 1 písm.a) a d) tr. zákona spáchaný ve spolupachatelství, zařazen do věznice s dozorem,
- rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5.11.2008, 8T 180/2008 k peněžitému trestu v částce 10.000 podle § 180D tr.zákona.

Oba posledně uvedené rozsudky jsou s vyznačenou právní mocí i součástí správního spisu.

Dne 12.11.2009 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle ust. § 87l odst. 1 písm. b/ zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), později překvalifikováno na písm. a/ téhož zákona. Ust. § 87l písm.b) bylo užito vzhledem k zjištění z databáze pobytu cizinců, že žalobce je rozvedený a trvalý pobyt mu byl povolen od 23.10.2003 z důvodu sloučení s obč. ČR, manželkou M.B., dle § 87e zákona o pobytu cizinců, manželství trvalo do 22.3.2006. O překvalifikaci byl žalobce informován výzvou z 2.12.2009 spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.

Žalobce se seznámil s podklady 30.12.2009 a podal písemné vyjádření, v němž uvedl, jak se seznámil s první manželkou, že po sňatku začala být více náročná, změnila se k horšímu, poté se rozvedli. Od té doby se jeho život změnil, začal pít a byl bez práce a pak

dělal špatné věci, moc toho lituje, byl ve vězení a tam si to srovnal v hlavě. Požádal o to, aby dostal šanci s tím, že zde má vlastně byt a domov. K tomu doložil krom jiného i výpis z katastru nemovitostí o jeho vlastnickém právu k bytu a nebytovému prostoru v M., S. 2724/21 ze dne 21.9.2009.

Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím č.j. OAM-34228-8/MC-2009 ze dne 6.1.2010 žalobci zrušilo povolení k trvalému pobytu dle ust. § 87 odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců s ohledem na obdržené rozsudky a pořízený opis z Rejstříku trestů, z nichž je prokázáno, že žalobce byl od 17.7.2005 do 5.11.2008 ve čtyřech případech pravomocně odsouzen, a to za krádeže a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, v současné době neuvedl, zda má zaměstnání a je tedy důvodné podezření, že i do budoucna bude páchat trestnou činnost nebo ohrožovat a závažným způsobem narušovat veřejný pořádek ČR. K uváděným problémům žalobce poukázal na to, že byl poprvé odsouzen již 8 měsíců před rozvodem. K definici závažného porušení veřejného pořádku odkázal na rozsudky Městského soudu a Nejvyššího správního soudu. Rozhodnutí neshledal za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, protože cizinec má možnost požádat při splnění podmínek o jiný druh pobytu, nadto z evidence plyne, že s manželkou, s níž byl sloučen, je rozvedený a správnímu orgánu nejsou známy žádné další rodinné vazby na území ČR. Tvzení, že v Alžírsku nikoho nemá a že v ČR vlastní nemovitost nelze opovážovat za natolik závažné okolnosti, aby vydané rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života. Uzavřel, že není ani ve veřejném zájmu, aby na území pobýval cizinec s uděleným trvalým pobytem, který byl ve 4 případech pravomocně odsouzen, když toto pobytové povolení je nejvyšším statusem (vyjma občanství) a pokud cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizinci zůstal. To neznámá, že nemůže pobývat na území na základě jiného pobytového statusu. Trestné činnosti se dopustil vědomě a musí tak nést důsledky svých činů.

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podaným rozkladem, v němž obecně uvedl, že nebyl zjištěn řádně stav věci, argumentoval tím, že v ČR žije od roku 2004 a integroval se a vytvořil mnoho přátelských vztahů, chce žít normální život, svých dřívějších prohřešků lituje, byl potrestán a v současné době již vede řádný život a bude jej nadále vést. Proto nelze předpokládat od něj ohrožení bezpečnosti státu nebo závažné narušení veřejného pořádku. Namítá princip přiměřenosti, který u něj nebyl řádně vážen s tím, že ani předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje přijetí opatření z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Poukázal na majetkové vazby s tím, že vlastní dva byty /dle výpisu z katastru k datům 5.12.2005 a 22.01.2007/. Správní orgán měl vážit i délku pobytu, věk, zdravotní stav a pod.

Ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise rozklad žalobce napadeným rozhodnutím zamítl. Zrušení povolení k trvalému pobytu neshledal nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince, neboť bylo k němu přistoupeno na základě toho, že byl v letech 2005 – 2008 celkem 4x odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, čímž opakovaně porušil pravidla chování a to závažným způsobem, když byl odsouzen i k nepodmíněnému trestu. Deklarovaná lítost pak nezabývá cizince nést odpovědnost, svých činů. V minulosti zjevně svých činů nelitoval, když je opakoval. I v ostatním se odůvodnění shoduje již se závěry orgánu I. stupně.

Při jednání před soudem zástupce žalobce setrval na žalobních bodech, vyjma prvního, kdy námitku nicotnosti rozhodnutí vzal zpět. Poukázal na to, že správní orgán nevzal

jako účastníka řízení partnerku žalobce. K doplnění dokazování navrhl výslech nynější manželky žalobce. Tomuto návrhu soud nevyhověl, neboť pro přezkoumání napadeného rozhodnutí jej shledal nadbytečným, jak bude zdůvodněno níže.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a věc posoudil takto:

První námitku nicotnosti napadených rozhodnutí žalobce vzal zpět. K nicotnosti by soud musel přihlížet z moci úřední a nicotnost pro tvrzenou věcnou nepříslušnost (ani z jiných důvodů) soud neshledal. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra v řízení o rozkladu se opírali při vydání rozhodnutí o ustanovení zákona o pobytu cizinců, potažmo správního řádu, která jim oprávnění (povinnost) rozhodnout o zrušení povolení k pobytu jednoznačně zakládala.

Soud neshledal důvodnou námitku, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem o pobytu cizinců včetně mezinárodních smluv a dohod (čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8. odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách), neboť představuje zásah do nerušeného výkonu jeho práv na soukromý a rodinný život, aniž by takový zásah byl ospravedlněn potřebou chránit veřejný pořádek.

Podle ust. § 87l odst. 1 písm.a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Soud má za nepochybné, že žalobce byl v letech 2005-2008 celkem čtyřikrát odsouzen za jednání, které svou závažností, atakem chráněných hodnot, dosáhlo intenzity trestného činu. Nešlo tak o jednání nepatrné či malé společenské nebezpečnosti. Že šlo o závažné porušení právních norem svědčí i výše souhrnného trestu, který byl žalobci uložen a který vyplývá z hodnocení způsobu jednání žalobce. V daném případě tak žalobce bezesporu veřejný pořádek spácháním těchto trestných činů narušil, a to závažným způsobem. Rozsudkem 6 T 117/2005 ze dne 18.8.2008 byl odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců a to za krádeže a nedlouho potom rozsudkem 8 T 180/2008 ze dne 5.11.2008 uznán vinným, že řídil motorové vozidlo, ačkoliv není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle zvláštního zákona a tento nabyl právní moci až dne 26.10.2009. Oznámení o zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. b/ zákona o pobytu cizinců pak bylo datováno dne 5.11.2009 a žalobci doručeno 12.11.2009. Správní orgán tedy zahájil řízení v souladu se zákonem, neboť u žalobce šlo o úmyslnou trestnou činnost, která veřejný pořádek závažným způsobem skutečně narušila a existoval tak zákonný důvod pro zásah státu, resp. aplikaci shora citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti neobstojí námitka žalobce, že od spáchání trestných činů uběhla již dlouhá doba, po kterou se nedopustil žádného jiného protiprávního jednání, když rozsudek, jímž byl žalobci uložen nepodmíněný trest nabyl právní moci dne 10.12.2008 a většinu z doby do zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu musel žalobce trávit ve výkonu trestu. Ohledně úvahy, zda vzhledem k intenzitě porušení právních norem je přijetí opatření, kterým je zrušení

povolení k dlouhodobému pobytu, přiměřené soud v daném případě, jak zdůraznily i orgány obou stupňů, uvádí, že nejde o opatření představující zákaz pobytu žalobce na území, jak žalobce v žalobě namítá. Žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění, ale jde o zrušení povolení k trvalému pobytu, přičemž institut trvalého pobytu představuje (vyjma státního občanství) nejvyšší pobytový status. Zrušení povolení k trvalému pobytu proto přímo neznamená, že žalobce je nucen opustit území. V daném případě rovněž nelze přehlédnout, že důvodem udělení tohoto nejvyššího pobytového statusu žalobci bylo původně sloučení žalobce s jeho první manželkou, občankou České republiky, tento důvod však již v roce 2006 po rozvodu tohoto manželství fakticky zanikl. Soud proto neshledal úvahu správních orgánů, že vzhledem k intenzitě, kterou byl opakovaně atakován zájem chráněný zákony tohoto státu (zejm. ust. § 247 trestního zákona) a možnému ohrožení zájmů společnosti (když žalobce neuvedl ani zda je zaměstnán) je ve veřejném zájmu odnětí nejvyššího pobytového povolení žalobci, které jeho držitelé poskytuje výhody, když ze způsobu jednání žalobce lze mít za prokázané, že takových výhod nezasluhuje.

Zákon dále stanoví, že takové opatření může být přijato, bude-li přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života.

Splnění podmínky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce proto správní orgány obou stupňů musely hodnotit na základě skutkového a právního stavu v době vydání svého rozhodnutí v roce 2010. Soud v souvislosti s namítaným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce tak poukazuje předně na to, že ze správního spisu vyplývá pouze skutečnost, že se žalobce se svojí první manželkou B. M., která jako spoluvlastník figuruje na výpisu z katastru nemovitostí pořízenému k datu 12.4.2006, rozvedl. O vztahu k této ženě sám žalobce hovoří ve vyjádření ze dne 30.12.2009, kdy odůvodňuje počátek svých problémů se zákonem právě rozpadem tohoto manželství (kdy sloučení s touto manželkou bylo důvodem udělení trvalého pobytu žalobci) a jeho rozvodem. Ani v tomto vyjádření k podkladům pro rozhodnutí orgánu I. stupně, ani následně v podaném rozkladu žalobce nikdy ani nezmínil, že má jakýkoliv vztah obdobný vztahu rodinnému k jiné ženě, neuváděl paní S. Č., s kterou manželství uzavřel dle oddacího listu až dne 23.4.2010, ani jako svoji družku či přítelkyni. Ve spise není žádné tvrzení žalobce ani jediný důkaz o soužití ve společné domácnosti s touto ani jakoukoli jinou osobou, žalobce toliko obecně tvrdil, že má mnoho přátelských vazeb. Obecná tvrzení žalobce o množství přátel a pout v ČR, popř. tvrzení o ztrátě veškerých vazeb s domovským státem, jako důkaz o zásahu do soukromí žalobce mohou totiž jen těžko obstát samy o sobě, když nadto s rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu není spojen výslovný zákaz pobytu na území, ale je možné, při splnění podmínek, pobývat na území dále na základě jiného pobytového povolení (a další soužití manželů ani na území ČR tak není přímo dotčeno či vyloučeno). Žalobci nelze přisvědčit v tom, že správní orgány obou stupňů nezjistily skutkový stav věci řádně a úplně, neboť žalobce byl seznámen s podklady pro rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit a uvést všechny rozhodné skutečnosti a navrhnout důkazy. Skutečnost, že žádný nový rodinný, či obdobný vztah v průběhu řízení najevo nevyšel, jde tak k jeho tíži, relevance tvrzení takového nového vztahu pak musela být žalobci zřejmá již na základě délky jeho pobytu na území a důvodů udělení původního trvalého pobytu, žalobce však žádný relevantní vztah netvrdil, proto ani nemohla být existence takového vztahu správními orgány ověřována a posuzována.

Žalobce je přesvědčen o tom, že postup žalovaného nebyl v souladu s principem přiměřenosti, jakožto jedním z esenciálních znaků právního státu (což podkládá judikaturou Ústavního soudu III. ÚS 153/97, Pl. ÚS 25/97), z ní vyvozuje, že opatření omezující lidská

práva a svobody nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních, což převádí na svůj případ tak, že intenzita veřejného zájmu na tom, aby opustil ČR zdaleka nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně harmonického rodinného života a že víceletým odloučením by byl nepřiměřeně sankcionován nejen žalobce, nýbrž i jeho manželka. K tomu soud uvádí, že žalovaný zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, ze dne 6.1.2010, č.j. OAM-34228-8/MC-2009 o zrušení trvalého pobytu žalobce dne 14.4.2010, dle oddacího listu, datovaného 26.4.2010, žalobce uzavřel manželství 23.4.2010, tudíž při rozhodování žalovaného, jak již uvedeno shora, bylo zhora nemožné, aby byl porušen princip přiměřenosti žalobcem namítaným způsobem, když žalobce vstoupil do manželství až o 10 dní později, než žalovaný rozhodl. V průběhu řízení žalobce uvedl podrobnosti ohledně rozpadu prvního manželství, že hodlá uzavřít manželství nové popř. má jiný intenzivní vztah ani netvrdil, a v tomto světle se zdá být jeho námitka ochrany harmonického rodinného života dosti účelová. Nicméně jak shora uvedeno, existujícímu manželství a soužití žalobce s druhou manželkou rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu samo o sobě nezabraňuje; toto soužití je dále možné, získá-li žalobce nižší pobytové povolení. Soud proto výslech jeho současné manželky shledal pro posouzení věci nadbytečným.

K námitce, že se správní orgán nezabýval otázkou, zda v daném případě nebyly splněny podmínky pro přezkumné řízení či jeho obnovu, soud závěrem odkazuje na vyjádření žalovaného a dodává, že v tomto řízení vedeném správními orgány nebyl žádný důvod se zabývat naznačenými otázkami. Tato námitka je irelevantní, neboť bylo vedeno řízení ve věci samé o zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce (i proto) ani nepodal v průběhu řízení návrh na obnovu řízení či žádost o přezkum, jak ostatně vyplývá ze správního spisu, navíc tyto instituty připadají v úvahu obecně zpravidla až po pravomocném skončení řízení a za podmínek zákonem stanovených. Je tudíž zřejmé, že se správní orgán ani nemohl zabývat splněním podmínek pro taková řízení v rámci řízení, které je předmětem tohoto soudního přezkumu. Novou skutečností, již je existence druhého manželství žalobce, se tak správní orgány mohou zabývat až následně, po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Ze všech těchto důvodů tedy soud neshledal námitky žalobce opodstatněnými a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. dubna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu